

України), а також Загальна декларація прав і свобод людини (ст. 7), Мінімальні стандартні правила поводження з ув'язненими (ст. 6).

Принцип підпорядкування правового регулювання завданню виправлення засуджених. Він характеризує соціальну спрямованість кримінально-виконавчого права, його інститутів, норм і принципів. Для працівників установ і органів виконання покарань вимоги цього принципу полягають у тому, щоб вся організаційна і практична діяльність були підпорядковані переважно досягненню мети виправлення засуджених.

Принцип диференціації та індивідуалізації виконання покарання — похідний від такого принципу кримінального права, як диференціація та індивідуалізація відповідальності. У кримінально-виконавчому праві він виражається в диференціації та індивідуалізації виконання (відбування) покарання. Диференціація виконання покарання полягає в тому, що до різних категорій засуджених залежно від тяжкості вчинених ними злочинів, злочинної діяльності в минулому, форми вини, поведінки в процесі відбування покарання застосовується каральний вплив у різних обсягах.

Принцип індивідуалізації виконання покарання базується на обліку не групових, а індивідуальних особливостей особи засудженого, які враховуються при відбуванні ним покарання.

Принцип поєднання покарання із заходами виправного впливу передбачає, що виконання покарань має супроводжуватися застосуванням до засуджених різних заходів виховання. Правовою підставою застосування цих заходів є вирок суду, що набрав чинності.

Участь громадськості у виконанні покарання, виправленні засуджених.

Відповідно до діючого кримінально-виконавчого законодавства цей принцип реалізується шляхом контролю громадськості за діяльністю адміністрації установ виконання покарань, за вирішенням правових питань відбування засудженими покарання і закріплення результатів виправлення стосовно осіб, звільнених від покарання.

Слід зауважити, що принципи кримінально-виконавчого законодавства, закріплені у ст. 5 Кримінально-виконавчого кодексу України, є втіленням принципів кримінально-виконавчого права, які були сформульовані наукою кримінально-виконавчого права і які є виразом головного, основного в цій галузі права, а також відображають тенденцію його розвитку та шляхи вдосконалення.

ПРИЧИНИ І УМОВИ ВЧИНЕННЯ КОНКРЕТНОГО ЗЛОЧИНУ

Яворська Ольга Олегівна,

Студентка 1-го курсу магістратури Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: директор навчально-наукового інституту права та психології НАВС, доктор юридичних наук, професор *Колб О.Г.*

Категорія причинного зв'язку є однією з основних у кримінології, оскільки саме вивчення причинного комплексу дозволяє виявити умови та чинники, що сприяли вчиненню кожного конкретного злочину.

З'ясовували причини, що породжують злочинність, з позиції кримінологічної теорії такі науковці, як В.Н. Бурлаков, О.М. Джужа, А.П. Закалюк, О.Г. Колб, В.Н. Кудрявцев, Н.Ф. Кузнецова, І.А. Соболев, Г.И. Шнайдер, Н.Н. Ярмиш та багато інших.

У сучасній кримінології існує кілька методологічних підходів до встановлення причинного комплексу злочинності. Окремі вчені уявляють причинний комплекс різнорівним і тому вважають, що його потрібно поділити на ієрархічні рівні: причини злочинності взагалі; причини окремих категорій злочинів; причини окремого злочину. Дехто вважає, що природа злочинів однорідна і тому недоцільно поділяти фактори на такі, що

впливають на одиничну протиправну поведінку, і такі, що формують злочинність як множину актів протиправної поведінки. Оскільки причини досліджуваного процесу є одними й тими ж, розбіжності полягають в інтенсивності їх впливу та ступені залежності поведінки людей від цих факторів[1, с.64].

В.М. Кудрявцев пропонував досліджувати злочинність на загально-соціальному, груповому та індивідуальному рівнях. При розгляді злочинної поведінки він виділяв три рівні: на нижньому рівні - індивідуального вчинку – вивчати механізм окремого правопорушення, особистість правопорушника, причини його діяння; на більш високих рівнях - філософському і соціологічному - досліджувати стан, структуру і тенденції злочинності загалом її причини а також окремі види злочинів [2, с. 9-11].

Лосі не існує єдиної думки вчених щодо визначення поняття причин і умов конкретного злочину. Це зумовлено насамперед приналежністю вчених до різних напрямів кримінології. До сьогодні залишається відкритим питання єдиної класифікації причин та умов злочинності взагалі а тим більше і конкретного злочину. Загальним для представників всіх напрямів є визнання того що індивідуальна злочинна поведінка детермінується характерними рисами особи й криміногенною ситуацією, яка в свою чергу є результатом взаємодії психологічних та моральних властивостей особи сформованих внаслідок безлічі негативних умов, включаючи індивідуальні та зовнішні обставини.

Кожен окремий злочин вчиняється в результаті негативної взаємодії багатьох чинників, зокрема впливу навколишнього середовища, близького оточення особи, яка вчинила злочин та інших соціальних факторів, а також індивідуальних рис, передусім характеру, психологічних особливостей, рівня інтелектуального розвитку тощо. Багато вчених виділяють конкретну ситуацію вчинення злочину як рівень взаємодії особи із соціальною дійсністю. На рівні несприятливих умов морального формування особи утворюються психологічні передумови які в подальшому сприяють вчиненню злочину конкретною особою в відповідній ситуації.

Отже, вирішальну роль у визначенні конкретного злочину відіграє взаємодія факторів починаючи від індивідуальних психологічних та моральних деформаций особи закінчуючи конкретною(криміногенною) ситуацією яка склалась. Проте, досі залишається відкритою проблема єдиного піплення щодо визначення поняття причин вчинення окремого злочину серед вчених криміналістів, так, як не означено повне коло факторів, що цьому сприяють.